

**Sygn. akt XVII AmE 63/19**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów  
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu dnia 18 listopada 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 31 grudnia 2018 r. znak (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 63/19

## UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 31 grudnia 2018 r. nr (...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629, 1637, dalej: Pe), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924, dalej: Rozporządzenie w sprawie ograniczeń), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm., dalej: k.p.a.) w związku z art. 30 ust. 1 Pe orzekł, że:

1. (...) S.A. z siedzibą w P. (dalej: Spółka, powód, Odbiorca) w dniu 10 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w P. ul. (...) naruszyła obowiązek dostosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 Pe, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe,

2. Za działanie wymienione w punkcie 1 wymierzył (...) S.A. karę pieniężną w kwocie 5 005 zł.

(...) S.A. z siedzibą w P. w złożonym odwołaniu zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a. art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11 i art. 11d ust. 3 Pe poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że stanowi on podstawę do nałożenia kary pieniężnej na powoda w sytuacji, w której przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe ogranicza możliwość zastosowania kary pieniężnej za niezastosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych jedynie na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 Pe lub art. 11d ust. 3 Pe, a nie stanowi on podstawy do nałożenia kary pieniężnej za naruszenie ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, tj. ograniczeń wprowadzonych przez operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego na okres nie dłuższy niż 72 godziny, a właśnie w ten sposób wprowadzone zostały pierwotnie – w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r. – ograniczenia przez (...) S.A.,

b. art. 11 i 11d ust. 3 Pe, polegające na przyjęciu, iż obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z komunikatu operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego z dnia 10 sierpnia 2015 r. został wydany na podstawie art. 11 i art. 11d ust. 3 Pe, podczas gdy został on wprowadzony na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, co skutkuje tym samym wadliwością wydanej decyzji i błędnym powołaniem podstawy prawnej;

c. art. 11c ust. 2 pkt 2 i art. 11d ust. 3 Pe, polegające na przyjęciu, że art. 11d ust. 3 Pe znajduje zastosowanie w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i możliwości podjęcia działań, o których mowa w art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, podczas gdy przepisy obowiązującego prawa nie przewidują takiej możliwości;

d. art. 56 ust. 6a Pe przez jego niezastosowanie w sytuacji, w której w sprawie – w razie uznania istnienia przekroczenia Odbiorcy mogącego być przedmiotem nałożenia kary przez Prezesa URE – zaistniały przesłanki zastosowania tej instytucji, w tym zarzucane powodowi przekroczenia zostały spowodowane okolicznościami niezależnymi od powoda, a ponadto powód dochował należytej staranności celem dostosowania się do możliwych ograniczeń w poborze energii elektrycznej. Po wprowadzeniu przedmiotowych ograniczeń niezwłocznie podjął czynności niezbędne do dostosowania się do nich pozostając jednocześnie w stałym kontakcie z lokalnym oddziałem (...) S.A., przy czym ewentualne zarzucane powodowi przekroczenia są niewielkie, które to okoliczności stanowią o wykonaniu przez powoda nałożonego obowiązku, zaprzestaniu naruszania prawa, a ponadto o znikomej społecznej szkodliwości czynu;

e. art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy to ten właśnie przepis, a nie jak dowolnie twierdzi Prezes URE art. 11d ust. 3 Pe, stanowił podstawę prawną wprowadzenia przez Operatora ograniczeń poboru energii w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r.

2. Naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a. art. 7a § 1 k.p.a. polegające na niezastosowaniu przez pozwanego zasady rozstrzygania wątpliwości interpretacyjnych na korzyść strony i przyjęciu przez pozwanego rozszerzającej wykładni prawa, obniżając tym samym zaufanie do państwa i stanowionego przez nie prawa, w przypadku istnienia wątpliwości względem podstawy prawnej wszczęcia i prowadzenia postępowania, tj. zastosowania art. 11 w zw. z art. 11d ust. 3 Pe, podczas gdy obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z komunikatu operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego z dnia 10 sierpnia 2015 r. został wprowadzony na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe,

b. art. 105 § 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie – pozwany po powzięciu informacji o braku podstawy prawnej do nałożenia na powoda kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z treści art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11 i art. 11d ust. 3, powinien był postępowanie umorzyć ze względu na jego bezprzedmiotowość;

c. art. 107 § 1 pkt 4 k.p.a. poprzez wskazanie błędnej podstawy prawnej wydanej decyzji – obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z komunikatu operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego z dnia 10 sierpnia 2015 r. został wydany na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, zaś powołane

w treści decyzji przepisy prawa wskazują, iż podstawę prawną wydania przez Prezesa URE decyzji stanowił art. 11 w zw. z art. 11d ust. 3 Pe.

Na podstawie powyższych zarzutów powód wniósł o:

1) uchylenie przez Prezesa URE w całości zaskarżonej decyzji w trybie autokontroli, o którym mowa w art. 479<sup>48</sup> § 2 k.p.c. i umorzenie postępowania z racji jego bezprzedmiotowości,

ewentualnie o

2) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości przez tut. Sąd w oparciu o art. 479<sup>53</sup> § 2 k.p.c.

3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód podkreślił, że ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r. zostały wprowadzone przez (...) S.A. w oparciu o art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe. Takie stanowisko potwierdza m.in. treść Raportu krajowego Prezesa URE za 2016 r., w którym mowa jest o wprowadzeniu przez OSP od 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terenie kraju w trybie ww. przepisu.

Zdaniem powoda zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2015 r. w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej zaczęły obowiązywać z początkiem 12 sierpnia 2015 r.

Powód wskazał, że art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe daje podstawy do wymierzenia kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11, art., 11c ust. 3 lub 11d ust. 3 Pe, a nie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, który stanowił podstawę wprowadzenia ograniczeń, o których mowa w przedmiotowej sprawie. Zaznaczył, że zgodnie ze stanowiskiem doktryny, kara wymierzona na podstawie art. 56 ust. 1 Pe stanowi sankcję karną, która powinna być szczegółowo dookreślona (*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*). W zw. z tym stosowanie wykładni rozszerzającej katalogu kar określonych w tym przepisie nie jest możliwe.

Powód nie zgodził się z przedstawionym w zaskarżonej decyzji twierdzeniem, że podstawą do wprowadzenia ograniczeń był art. 11d ust. 3 Pe, a przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe jest jedynie regulacją szczególną określającą okres na jaki OSP może wprowadzić ograniczenia. Zdaniem powoda skoro podstawą prawną wprowadzenia przez (...) w dniu 10 sierpnia 2015 r. ograniczeń był art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, a nie art. 11d ust. 3 Pe, nałożenie na Spółkę w oparciu o przepis art. 56 Pe sankcji z tytułu niedostosowania się do ograniczeń w zakresie poboru i dostarczania energii elektrycznej nie było możliwe.

Powód podnosił, że w przeprowadzonym fragmentarycznie postępowaniu poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji Prezes URE pominął wynikającą ze specyfiki prowadzonej przez Spółkę działalności gospodarczej, konieczność pracy w ruchu ciągłym i stałego wykorzystywania określonych urządzeń. Zarzucił, iż pozwany nie zastosował zasady rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych na korzyść powoda, nie umorzył postępowania ze względu na jego bezprzedmiotowość, a wydane rozstrzygnięcie opiera się na domniemaniach. Przyznał, że nie dostosował się do ograniczeń w poborze energii elektrycznej. Zaznaczył jednak, że miało to charakter krótkotrwały i spowodowane było wyłącznie niezależnymi od Spółki okolicznościami technicznymi. Wskazał, że kara pieniężna powinna zostać nałożona jedynie gdy naruszenie zostało stwierdzone w sposób oczywisty i świadczy o całkowitym niedostosowaniu się do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Zdaniem powoda, z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, oraz fakt, że Spółka zastosowała się do ograniczeń poboru energii elektrycznej i spełniona została przesłanka realizacji obowiązku lub alternatywnie przesłanka zaprzestania naruszenia prawa, Prezes URE powinien był odstąpić od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a Pe.

Ponadto w ocenie powoda przy ustalaniu wymiaru kary Prezes URE pominął okoliczność podejmowania przez Odbiorcę działań zmierzających do zmniejszenia poboru mocy i uniknięcia przekroczeń, polegających na stopniowym wyłączaniu maszyn. Takie zachowanie świadczyło o braku winy powoda. Powód podkreślił, że dochował należytej staranności w procesie ustalania planu wprowadzania ograniczeń na lata 2014-2015. Po otrzymaniu informacji o wprowadzeniu ograniczeń uzgadniał z OSD działania w celu zapobieżeniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Stwierdził, że ze względu na nieznaczny poziom przekroczenia poboru, które nie zaburzyło funkcjonowania sieci elektroenergetycznej, stopień szkodliwości jego zachowania był znikomy.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zarzuty powoda uznał pozwany za niezasadne pozwany i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Zauważył, że w odwołaniu powód nie kwestionował ustaleń dotyczących faktu przekroczenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej w dniu 10 sierpnia 2015 r. Odnosząc się zarzutów odwołania Prezes URE stwierdził, że z wymienionych w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe przepisów nie wynika, że art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe jest wyłączną podstawą prawną do wprowadzenia przez operatora ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Zwrócił uwagę na obowiązki operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Wskazał, iż ze względu na fakt, że określone w art. 11d ust. 3 Pe uprawnienia operatorów systemu elektroenergetycznego są bardzo restrykcyjne, ustawodawca w art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe ograniczył możliwość ich stosowania do okresu wystąpienia zagrożeń bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 Pe, lecz nie dłużej niż do 72 godzin. Szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń określają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 2007 r. W zw. z powyższym pozwany stwierdził, iż w dniu 10 sierpnia 2015 r. w dotyczącym powoda okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, kiedy jeszcze nie obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2015 r. w sprawie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego, na podstawie swoich władczych działań mogli wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej. Materialnoprawną podstawą do wprowadzenia tych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej stanowił więc art. 11d ust. 3 Pe. Natomiast art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe był przepisem ściśle określającym czasowy zakres wprowadzonych ograniczeń. Ze względu na to, że określony w art. 11d ust. 3 Pe zakres ograniczeń jest szerszy od zakresu ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, ograniczenia określone w art. 11d ust. 3 Pe obejmują również ograniczenia wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe. Z powyższych przyczyn wyrażone w odwołaniu stanowisko, że samodzielną podstawą do wprowadzenia ograniczeń był art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, uznał pozwany za błędne. Dodał, że skoro przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe sankcjonuje niedostosowanie się do ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11d ust. 3 Pe, nie było potrzeby obejmowania sankcją w tym przepisie ograniczeń, o których mowa w art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe. Wskazał, że podstawą do wprowadzenia przez (...) w dniu 10 sierpnia 2015 r. ograniczeń był art. 11d ust. 3 Pe, który jest sankcjonowany w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe. Niestosowanie się powoda w dniu 10 sierpnia 2015 r. do ograniczeń, o których mowa w art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe prawidłowo zostało w zaskarżonej decyzji objęte sankcją przez odesłanie w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe do art. 11d ust. 3 Pe. Pozwany zaznaczył, że powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w dotyczących analogicznych spraw wyrokach sądu ochrony konkurencji i konsumentów. Stwierdził, iż wszelkie zarzuty powoda dotyczące naruszenia wymienionych wyżej przepisów w zakresie braku podstawy prawnej do wymierzenia powodowi kary pieniężnej były bezzasadne.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6a Pe przez nieodstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, Prezes URE wskazał, iż w przypadku wystąpienia wymienionych w tym przepisie przesłanek może odstąpić od wymierzenia kary, jednak nie jest do tego zobligowany. W ocenie pozwanego stopień szkodliwości czynu powoda nie może być uznany za znikomy, ponieważ zachowanie powoda miało istotny wpływ na funkcjonowanie Krajowego Systemu Elektroenergetycznego.

Prezes URE oświadczył, że przy wymierzaniu kary pieniężnej wziął pod uwagę okoliczność, że powód dostosował się do wprowadzonych ograniczeń już 10 sierpnia 2015 r. Zawęził podstawę do nałożenia kary wyłącznie do godzin, kiedy nastąpiło niedostosowanie się powoda do ograniczeń. Odnośnie niewielkiego rozmiaru przekroczenia pozwany wskazał, że z uwagi na skumulowanie przekroczeń występujących u wielu odbiorców, które mogło wywołać załamanie systemu elektroenergetycznego, tzw. blackout, każde, nawet niewielkie przekroczenie mocy nosiło w sobie znaczny stopień szkodliwości czynu. Jednak brak spełnienia przesłanki znikomego stopnia szkodliwości czynu wyklucza możliwość zastosowania wobec powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 56 ust. 6a Pe.

Prezes URE podkreślił, że w dniu 10 sierpnia 2015 r. wiele podmiotów zastosowało się do wprowadzonych ograniczeń, często dużym kosztem i wysiłkiem oraz w poczuciu odpowiedzialności i obawy o sankcje za niedopełnienie obowiązku. W ocenie pozwanego zwolnienie powoda od nałożonej kary mogłoby oddziaływać negatywnie z punktu widzenia represyjno-wychowawczych oraz prewencyjnych funkcji kary. Mogłoby również spowodować lekceważenie obowiązków przez inne podmioty, które dostosowały się do ograniczeń.

Zarzut naruszenia art. 7a § 1 k.p.a. uznał pozwany za bezpodstawny. Stwierdził, że nie miał wątpliwości co do interpretacji przepisów prawa. Dodał, iż wobec ustalenia, że Spółka nie dostosowała się do wprowadzonych ograniczeń nie było podstaw do umorzenia postępowania zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. Zdaniem pozwanego, wobec przedstawionych w odpowiedzi na odwołanie argumentów Prezes URE był zobligowany do wymierzenia powodowi kary pieniężnej. W zw. z tym wskazana w zaskarżonej decyzji podstawa prawna jej wydania była prawidłowa, dlatego zarzut naruszenia art. 107 § 1 pkt 4 k.p.a. był bezprzedmiotowy.

#### ***Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:***

(...) S.A. z siedzibą w P. (Odbiorca), prowadzący działalność gospodarczą polegającą na produkcji arkuszy fornirowych i płyt wykonanych na bazie drewna, w dniu 27 października 2014 r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w R. umowę kompleksową sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucji dla odbiorców z grupy taryfowej A, B i C2x nr (...) (dalej: Umowa), której przedmiotem było świadczenie na rzecz odbiorcy usługi kompleksowej, polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnienie świadczenia usługi jej dystrybucji przez (...) S.A. pełniącego funkcję Operatora Systemu Dystrybucyjnego (OSD). W załączniku A do przedmiotowej umowy pod nazwą: Warunki świadczenia usług kompleksowych, dla punktu poboru energii elektrycznej znajdującego się przy ul. (...) w P. moc umowna została ustalona w wysokości 6500 kW, a moc bezpieczna na poziomie 1800 kW (k. 10-12, 16-20 akt adm.).

Informacje o wielkości dopuszczalnego poboru mocy wynikające z planu wprowadzania ograniczeń w poborze energii elektrycznej, które obowiązywały Odbiorcę w okresie od 1 września 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r. zostały przekazane Spółce przez (...) S.A. w piśmie z dnia 5 sierpnia 2014 r., nr (...). (k. 13 akt adm.) Przewidziany w planie ograniczeń dopuszczalny pobór mocy dla 20 stopnia zasilania wynosił 0,198 MW. Pismem z dnia 22 października 2014 r. Odbiorca zwrócił się do OSD o przywrócenie w aktualizowanej Umowie Kompleksowej wysokości mocy bezpiecznej na poziomie 1800 kW, określonym w umowie. (k. 15 akt adm.) W zw. z czym w załączniku A do Umowy nr (...) podpisanej w dniu 27 października 2014 r. moc bezpieczna została ustalona na poziomie 1800 kW. Wprowadzona w załączniku A do Umowy z dnia 27 października 2014 r. wysokość mocy bezpiecznej nie została jednak zmieniona w doręczonym Odbiorcy w dniu 11 sierpnia 2014 r. planie ograniczeń, obowiązującym na lata 2014 – 2015. Pismem z dnia 4 sierpnia 2015 r. (L.dz./ (...)) OSD przekazał odbiorcy plan wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej w okresie 1 września 2015 r. – 31 sierpnia 2016 r., w którym moc bezpieczna została ustalona na poziomie 0,198 MW. W odpowiedzi powód zwrócił się o skorygowanie dopuszczalnego poboru mocy zgodnie z umową, dla mocy bezpiecznej na poziomie 1800 kW, co nastąpiło pismem z dnia 10 sierpnia 2015 r. (L.dz./ (...)) (k. 21-23 akt adm.).

W związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, (...) S.A. ( (...) S.A.) jako operator systemu przesyłowego (OSP) stwierdził wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d pe i na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pe wprowadził, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej (okoliczności bezsporne).

Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. 11c ust. 3 Pe powiadomił Ministra Gospodarki (obecnie: Minister Energii) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosił Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 Pe, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. (okoliczności bezsporne).

Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00 (okoliczności bezsporne).

Na podstawie przedstawionych Prezesowi URE przez (...) S.A. zbiorczych danych wskazujących na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w obowiązującym w okresie od 1 września 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r. planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, do wprowadzonych w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się (...) S.A. do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej przy ul. (...) w P.. (k. 77 akt adm.)

W zw. z dokonanymi ustaleniami Prezes URE pismem z dnia 24 czerwca 2016 r. zawiadomił (...) S.A. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z powzięciem uzasadnionego podejrzenia naruszenia przez Spółkę obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i wezwał Odbiorcę do złożenia wyjaśnień dotyczących przyczyny niedostosowania się do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od OSD, wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej (zawiadomienie k. 1- 2 akt adm.).

W piśmie z dnia 4 lipca 2016 r. Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie wskazując, że przekazane przez OSD dane nie są prawidłowe, nie uwzględniają bowiem ograniczenia mocy ustanowionego w umowie. Powód przyznał, że biorąc pod uwagę prawidłowy plan ograniczeń, uwzględniający moc bezpieczną na poziomie 1800 kW, przekroczenie ustalonego poziomu poboru energii elektrycznej miało miejsce jedynie w ciągu trzech godzin w dniu 10 sierpnia 2015 r w znacznie mniejszym zakresie. Dodatkowo wyjaśnił, że został zaskoczony komunikatem radiowym o wprowadzeniu 20 stopnia zasilania, jednakże podjął decyzję o wygaszaniu produkcji, co z uwagi na względy technologiczne wymagało czasu – stąd też nastąpiło trzygodzinne przekroczenie ograniczeń, spowodowane obiektywną niemożliwością natychmiastowego zmniejszenia poboru energii. Powód podkreślił także, że nie może ponosić odpowiedzialności za nieuwzględnienie przez OSD poziomu mocy bezpiecznej zawartej w umowie. Oświadczył także, że 10 sierpnia 2015 r. był w stałym kontakcie z OSD, który nie zgłosił żadnych uwag do informacji przekazanych przez odbiorcę. Odbiorca zwracał uwagę, że od lat 90' nie miało miejsce podobne zdarzenie polegające na przekroczeniu limitów poboru energii elektrycznej. Argumentował, że ze swej strony zrobił wszystko, aby bezpiecznie i jak najszybciej ograniczyć pobór energii elektrycznej do wyznaczonego poziomu, co skutkowało wyłączeniem trzech z czterech linii produkcyjnych, a w konsekwencji problemami kontrahentów odbiorcy. Zdaniem powoda z informacji uzyskanych od OSD wynikało, że przekroczenie poboru energii elektrycznej nie zaburzyło w żaden sposób funkcjonowania sieci elektroenergetycznej (k. 4-9 akt adm.).

W trakcie postępowania administracyjnego istotne dla sprawy informacje przedstawiła również (...) S.A., pismami z dnia 7 listopada 2016 r. oraz 10 lipca 2017 r. r. (k. 28, 46 akt adm.).

Prezes URE początkowo ustalił, że wartości przekroczenia przez Odbiorcę w dniach 10-11 sierpnia 2015 r. poboru mocy w stosunku do planu ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynosiły:

- w dniu 10 sierpnia 2015 r. łącznie 11,28065 (MW w godzinie),

- w dniu 11 sierpnia 2015 r. łącznie 1,6359 (MW w godzinie).

Łącznie w całym okresie Odbiorca miał przekroczyć ograniczenia w poborze mocy o 12,9165500 (MW w godzinie). W dniu 30 października 2017 r. Prezes URE wydał decyzję o nałożeniu na powoda kary pieniężnej w wysokości 38 749 zł. (k. 71 akt adm.) Na skutek wniesionego przez powoda odwołania decyzja ta została uchylona decyzją z dnia 29 marca 2018 r. nr (...) w trybie autokontroli (k.102 akt adm.)

Ze względu na ustalenie wprowadzone w załączniku A do Umowy zawartej w dniu 27 października 2014 r. Odbiorcę obowiązywał poziom mocy bezpiecznej 1800 kW dla 20 stopnia zasilania. W istocie Odbiorca przekroczył więc dopuszczalny pobór mocy tylko w dniu 10 sierpnia 2015 r. Łączne przekroczenie poziomu przez Odbiorcę poboru energii elektrycznej wyniosło 1,6686 MWh (k. 77, 19-20 akt adm.)

Z przedstawionego w toku postępowania rachunku zysków i strat wynika, że w roku 2017 Odbiorca osiągnął przychód w wysokości (...)zł (k. 107 akt adm.).

Pismem z dnia 20 listopada 2018 r. zawiadomiono Odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Zawiadomienie zostało doręczone Odbiorcy w dniu 23 listopada 2018 r. (k. 111-112 akt adm.)

W dniu 30 listopada 2018 r. Odbiorca zapoznał się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i przedstawił swoje stanowisko pismem z dnia 3 grudnia 2018 r., podtrzymując swoje dotychczasowe wnioski oraz twierdzenia. (k. 115-119)

W dniu 31 grudnia 2018 r. Prezes URE, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, wydał decyzję Nr (...) (k. 121-127 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

### ***Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

W myśl art. 11 ust. 1 Pe, w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej polegają na ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej oraz dobowego poboru energii elektrycznej (art. 11 ust. 3 pkt 1 Pe). Określone w art. 11 ust. 3 Pe ograniczenia podlegają kontroli w zakresie przestrzegania ich stosowania (art. 11 ust. 4 Pe). Organem uprawnionym do kontroli stosowania ograniczeń w odniesieniu do dostarczanej sieciami energii elektrycznej jest Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (art. 11 ust. 5 Pe).

W sytuacji wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w następstwie zdarzeń, o których mowa w art. 11c ust. 1 Pe operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego, zgodnie z art. 11d ust.3 Pe, wprowadzić ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, rodzaje odbiorców objętych ograniczeniami, zakresy planów wprowadzania ograniczeń oraz sposoby określania w nich wielkości tych ograniczeń a także sposoby podawania do publicznej wiadomości informacji o ograniczeniach zostały określone w wydanym na podstawie art. 11 ust. 6 Pe rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw lub ciepła (Rozporządzenie lub Rozporządzenie w sprawie ograniczeń). Zgodnie z § 8 ust. 1 Rozporządzenia

w sprawie ograniczeń operatorzy obowiązani są do opracowania planów wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, określających wielkości maksymalnego poboru energii elektrycznej dla poszczególnych odbiorców i stopni zasilania. Plany ograniczeń polegają corocznej aktualizacji w terminie do dnia 31 sierpnia (§ 8 ust. 2 Rozporządzenia). Plany te mają zastosowanie do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzanych przez (...) do czasu wejścia w życie rozporządzenia wydanego na podstawie art. 11 ust. 7 Pe, oraz wprowadzonych przez ww. rozporządzenie Rady Ministrów.

Z powyższego wynika, że w zw. ze stwierdzeniem w sierpniu 2015 r. zagrożenia dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, o którym mowa w art. 3 pkt 16d Pe, na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 2 Pe w dniu 10 sierpnia 2015 r. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadzone zostały ograniczenia w poborze energii elektrycznej. Podmiotem uprawnionym do wprowadzenia tych ograniczeń w stosunku do powoda był zgodnie z art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe właściwy dla Odbiorcy operator systemu dystrybucyjnego. Jednak podstawę do wprowadzenia ograniczeń ustawodawca zawarł w przepisie art. 11 Pe. Natomiast powołany w komunikacie o wprowadzeniu ograniczeń art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe zawiera jedynie upoważnienie ustawowe dla OSD do podjęcia działania polegającego na ogłoszeniu obowiązywania ograniczeń przewidzianych w art. 11 Pe, obowiązujących w terminie wskazanym w tym przepisie. Wobec tego, iż podstawa prawna do wprowadzenia w dniu 10 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej zawarta jest w przepisie art. 11 Pe, który jest sankcjonowany art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, zawarte w odwołaniu zarzuty, że przepisy art. 11d ust. 3 oraz 11c ust. 2 pkt 2 Pe nie przewidują możliwości ich zastosowania w sytuacji powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, a w konsekwencji wymierzenia sankcji za ich naruszenie na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe należy ocenić jako bezzasadne. Organ miał na względzie również art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, ponieważ (...) skorzystał z upoważnienia ustawowego do wprowadzenia w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 Pe, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Należy w tym miejscu przywołać przedstawione przez Prezesa URE stanowisko, że podstawę prawną dla działań OSP podjętych w oparciu o art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe stanowił przepis art. 11d ust. 3 Pe. Przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe ma charakter uszczegóławiający dla zawartej w treści art. 11d ust. 3 Pe normy o charakterze ogólniejszym. Zawarta w art. 11d ust. 3 Pe regulacja stanowi bowiem zasadniczą podstawę prawną dla działań operatora podjętych w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe. To w przepisie art. 11d ust. 3 Pe ustawodawca wskazał, że w wypadku występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Jest to więc norma ogólna w stosunku do przepisu art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, który jedynie precyzuje, w jakim ograniczonym zakresie operator może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności przepis ten wskazuje, że może to nastąpić jedynie w odniesieniu do dostarczania i poboru energii i tylko do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 Pe, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin.

Powyższe prowadzi do wniosku, że podstawą działania OSP, wprowadzającego ograniczenia w dniu 10 sierpnia 2015 r. był przepis art. 11d ust 3 Pe, wprost sankcjonowany w art. 56 ust 1 pkt 3a Pe. Przy czym oczywiste jest, że podstawa wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej zawarta jest w art. 11 Pe, który jest również sankcjonowany przez przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, a nie w art. 11c ust.2 pkt 2 Pe

Dokonana powyżej przez Prezesa URE wykładnia językowa przepisu art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe i art. 11d ust. 3 Pe wprost wskazuje na możliwość sankcjonowania przez przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe zachowania odbiorców, którzy dopuścili się naruszenia ograniczeń w poborze energii wprowadzonych w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe skoro, jak już wskazano, jest to uprawnienie dla operatora przewidziane w art. 11d ust 3 Pe.

Jakkolwiek w demokratycznym państwie prawa zakłada się pierwszeństwo wykładni językowej (uchwała Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03; postanowienia Sądu Najwyższego z 20 lipca 2005 r., I KZP 25/05; z 31 sierpnia 2005 r., V KK 426/04.), to jednak powszechnie uznawane jest za konieczne posiłkowanie się także subsydiarnie wykładnią systemową oraz wykładnią funkcjonalną (uchwała Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2006 r., I KZP 53/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2004 r., III KK 112/04; uchwała Sądu Najwyższego z 25



kwietnia 2003 r., III CZP 8/03; uchwała Sądu Najwyższego z 19 maja 2015 r., III CZP 114/14; wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2008 r., II CSK 650/07). Odstępstwo jednak od jasnego i oczywistego sensu przepisu wynikającego wprost z treści przepisu mogą jedynie uzasadniać szczególnie istotne i doniosłe racje prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne (tak uchwała Sądu Najwyższego z 14 października 2004 r., III CZP 37/04, wyrok Sądu Najwyższego z 21 lipca 2004 r., V CK 21/04, uchwała Sądu Najwyższego z 20 lipca 2005 r. I KZP 18/05). Dopuszcza się również odstępstwa od wyniku zastosowania wykładni językowej, gdy wynik ten prowadzi do rażąco niesprawiedliwych lub irracjonalnych konsekwencji (uchwała Sądu Najwyższego z 19 maja 2015 r., III CZP 114/14, OSNC 2015 nr 12, poz. 134; wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2008 r., II CSK 650/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., I PK 409/02, OSNP 2004 nr 19, poz. 334).

Zdaniem Sądu w świetle powyższego brak argumentów, które pozwalałyby na zmianę kierunku wykładni art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe i art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe oraz art. 11d ust. 3 Pe, niż wynikające z wykładni językowej. Wykładnia systemowa i celowościowa jedynie wzmacniają argumentację, iż niedostosowanie się przez odbiorców do ograniczeń w poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez operatora sieci przesyłowej w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe w zw. z art. 11d ust. 3 Pe oraz wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2015 r. w oparciu o przepis art. 11 ust. 7 Pe podlega sankcji określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe.

Odwołując się do wykładni celowościowej należy wskazać, że wyraźnym celem wszystkich analizowanych przepisów stanowiących podstawę do wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej jest eliminowanie zagrożeń dla systemu elektroenergetycznego m.in. przed niekontrolowanymi awariami systemu z powodu jego przeciążenia i tym samym zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Realizacja tego celu jest niezwykle istotna właśnie w aspekcie zagwarantowania bezpieczeństwa energetycznego kraju, dlatego ustawodawca dla zabezpieczenia jego realizacji wprowadził sankcje w postaci kar administracyjnych dla podmiotów, które nie stosują się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii. Zatem także ze względu na cel uregulowań należy przyjąć, że zamiarem regulacji ustawowej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, było objęcie sankcją niestosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, a tym samym wymuszenie na adresatach normy, a więc także odbiorcach energii, wprowadzenia ograniczeń dla których podstawę prawną stanowi nie tylko przepis art. 11 ale i przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 11d ust. 3 Pe, skoro były one wprowadzane w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii.

Interpretując powołane regulacje za pomocą reguł wykładni systemowej należy wskazać, że umiejscowienie przepisów w danym akcie prawnym nie jest przypadkowe, lecz wynika z racjonalnego działania prawodawcy. Z takiej wykładni może wynikać wniosek, że przepis umieszczony w ustawie niżej ma mniejsze znaczenie ze względu na treść przepisu wyżej położonego. W przypadku art. 11c i 11d Pe doszło do wadliwej z punktu widzenia techniki legislacyjnej regulacji wprowadzania ograniczeń w świadczonych usługach przesyłania i dystrybucji, poprzez umiejscowienie przepisu o mniejszym znaczeniu, czyli przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe (wprowadzającego ograniczenie dla bardziej ogólnej regulacji zawartej w art. 11d ust. 3), przed przepisem o charakterze nadrzędnym, jakim jest art. 11d ust. 3 Pe, stanowiącym generalną kompetencję dla operatora systemu przesyłowego do wprowadzenia ograniczeń w przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej. Ze względu na założenie spójności systemu prawa i jego logiczności, nie można jednak uznać, że brak wyraźnego odwołania się w przepisie art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe do art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe świadczy o woli ustawodawcy zwolnienia od sankcji niesubordynacji odbiorców, dla których podstawę dla wprowadzenia ograniczeń stanowił art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe. W ocenie Sądu to właśnie dążenie do wykładni w duchu spójności systemu prawa musi prowadzić do jedynego logicznego wniosku, że wystarczające jest jednak wskazanie przez ustawodawcę normy sankcjonowanego art. 11d ust. 3 Pe., skoro to on w istocie stanowi podstawę do wprowadzenia ograniczeń w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe. Przyjęcie, że wprowadzenie znacznie dalej idących ograniczeń, dla których przyzwolenie stanowi przepis art. 11d ust. 3 Pe byłoby sankcjonowane w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, a wprowadzenie tych ograniczeń w znacznie mniejszym rozmiarze, bo odnoszącym się tylko do poboru energii elektrycznej i to tylko na okres maksymalnie 72 godzin, sankcjonowane już by nie było, należy więc uznać za nieracjonalne. To właśnie zasada spójności systemu prawnego i jego logiczności nie pozwala na taki kierunek wykładni analizowanych norm prawa.

Dla wykładni przepisu art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe istotna jest także wykładnia logiczna art. 11 ust. 2 pkt 2 Pe, posługująca się metodą rozumowania „argumentum a maiori ad minus”- „jeśli wolno więcej to tym bardziej wolno mniej”. Jeśli

zatem przepis art. 11d ust. 3 Pe, do którego wprost odnosi się art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, stwarza operatorom systemu przesyłowego uprawnienie do wprowadzenia ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji, nie wprowadzając w nim żadnych ograniczeń m.in. czasowych, to przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe wprowadzający te ograniczenia czasowe (maksymalnie do 72 godzin) i rzeczowe (dostarczania i poboru energii), jest niewątpliwie przepisem szczególnym w stosunku do art. 11d ust. 3 Pe, gdyż nie rodzi on sam w sobie uprawnień po stronie operatora systemu przesyłowego do wprowadzenia takich ograniczeń, a jedynie ogranicza jego uprawnienia przyznane mu w przepisie art. 11d ust. 3 Pe. Zatem operator systemu przesyłowego wprowadzając ograniczenia, o jakich mowa w art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, działa zawsze także w oparciu o przepis art. 11d ust. 3 Pe, gdyż to ten przepis stanowi źródło jego uprawnień do wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej nawet jeśli wprost przepis ten nie zostanie powołany w zarządzeniu o wprowadzeniu ograniczeń.

Niedostosowanie się odbiorcy do każdego ograniczenia, dla którego podstawę wprowadzenia stanowił przepis art. 11d ust. 3 Pe, a więc także tych wprowadzonych z powołaniem się na regulację art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, stanowi realne zagrożenie dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, gdyż tylko w takich sytuacjach ograniczenia mogą być wprowadzane. Dla zagwarantowania tego bezpieczeństwa istotne więc jest, aby istniały realne instrumenty prawne pozwalające na sankcjonowanie zachowania, które temu bezpieczeństwu zagraża. Jeśli ustawodawca wprowadził możliwość, aby w sytuacji nagłego zagrożenia o bezpieczeństwo systemu energetycznego mógł zadbać operator systemu przesyłowego poprzez ograniczenie poboru energii, to właśnie z punktu widzenia tego bezpieczeństwa konieczne jest, aby istniała także możliwość sankcjonowania wprowadzonych ograniczeń. Jest to szczególnie istotne, aby w nagłej sytuacji, w której organy państwa nie są jeszcze w stanie podjąć decyzji, istniała możliwość natychmiastowego podjęcia kroków, które uchronią system energetyczny przed katastrofalną i rozległą awarią - tzw. blackoutem.

Z tego względu tak ważne są regulacje ograniczające odbiorców, w szczególności uzasadnionych okolicznościach, w poborze energii elektrycznej ze względu na zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Jednak dla swej skuteczności i dla zapewnienia bezpieczeństwa, muszą istnieć gwarancje przestrzegania tych ograniczeń. Tymi gwarantami są m.in. kary pieniężne, które są nakładane na podmioty nieprzestrzegające tych ograniczeń. Administracyjne kary pieniężne nie mają bowiem wyłącznie charakteru sankcji karnych, gdyż ich funkcja nie ogranicza się do represji za naruszenie nakazów bądź zakazów ustawowych, ale równie istotna jest ich funkcja prewencyjna i dyscyplinująca, motywująca adresatów norm sankcjonowanych do ich respektowania.

Jeśli bowiem przyjąć wykładnię, że sankcji z art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe nie podlegają ograniczenia wprowadzone przez (...) na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe., to istnienie tych ostatnich regulacji nie miałoby najmniejszego sensu, skoro odbiorcy nie musieliby się do nich dostosowywać, a więc mogliby w stanach zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej nie respektować ograniczeń wprowadzanych przez operatora systemu przesyłowego. Taka interpretacja byłaby całkowicie pozbawiona sensu, bo w sytuacji realnego zagrożenia bezpieczeństwa dostaw to właśnie podjęcie natychmiastowych działań, w tym jak najszybsze zmniejszenie poboru mocy, jest najistotniejsze.

Zatem brak powiązania uprawnienia (...) wynikającego z art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe z sankcją z art. 56 ust. 2 pkt 3a Pe czyniłby te uprawnienia operatora pozbawionymi sensu a regulacja zawarta w art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe nie miałaby racji bytu.

Dla wzmocnienia argumentacji o sankcjonowaniu przepisem art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe wprowadzonych przez (...) na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe ograniczeń warto także wskazać, że organem regulacyjnym, który na mocy ustawy uprawniony jest do kontroli przestrzegania przez odbiorców ograniczeń maksymalnego poboru mocy elektrycznej oraz dobowego poboru energii elektrycznej wprowadzonych w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa energetycznego kraju jest Prezes URE (art. 11 ust. 4 i 5 Pe). Konsekwencją tego jest również uprawnienie Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej na podmioty nie respektujące wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii (art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe).

Zdaniem Sądu możliwą podstawą prawną odpowiedzialności odbiorców za niedostosowanie się do ograniczeń wprowadzonych przez operatora systemu przesyłowego na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe może być również przepis art. 11c ust. 3 Pe, do którego także odwołuje się art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe. Przepis ten stanowi, że operator systemu elektroenergetycznego powiadamia niezwłocznie ministra właściwego ds. gospodarki oraz Prezesa URE m.in. o podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Jeśli więc przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe sankcjonuje niestosowanie się do ograniczeń w poborze energii wprowadzonych w oparciu o tę właśnie regulację art. 11c ust. 3 Pe., to niewątpliwie można przyjąć, że ustawodawca w ten sposób sankcjonuje ograniczenia wprowadzone także na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe przez operatora systemu przesyłowego. Wprawdzie przepis art. 11c ust. 3 Pe sam w sobie nie stanowi podstawy do wprowadzenia ograniczeń przez operatora systemu przesyłowego, ale wskazuje na ograniczenia już wprowadzone przez tego operatora („o podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia zagrożenia”), a tym samym możliwe jest powiązanie sankcji z art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe z ograniczeniami wprowadzonymi w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, do którego art. 11c ust. 3 Pe niewątpliwie się odnosi.

Zdaniem Sądu brak także argumentów natury społecznej, ekonomicznej lub moralnej, które pozwalałyby odstąpić od dokonanej powyżej wykładni. Przedstawiona wykładnia nie prowadzi do rażąco niesprawiedliwych lub irracjonalnych konsekwencji. Akcentuje jednoznaczną wolę ustawodawcy do zapobiegania zagrożeniom, ale i eliminacji już powstałych zagrożeń dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej.

W świetle powołanych norm prawnych analiza ustalonego w sprawie stanu faktycznego wskazuje, że nałożenie na powoda kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe. Brak więc podstaw do przyjęcia argumentacji powoda, iż obowiązek stosowania się do ograniczeń został wydany na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2, a przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe nie stanowi podstawy do nałożenia kary pieniężnej za naruszenie ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, tj. ograniczeń wprowadzanych przez OSP pierwotnie w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r. W konsekwencji wbrew twierdzeniu odwołania w sprawie nie doszło do naruszenia zasady „nullum crimen sine lege”.

Nie można także mówić o naruszeniu art. 7a k.p.a. Przepis ten w § 1 stanowi, że jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ. W niniejszej sprawie, jak wykazano powyżej, nie ma wątpliwości co do tego, że art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe sankcjonuje także niedostosowanie się przez powoda do ograniczeń w poborze energii wprowadzonych w dniach 10-11 sierpnia 2015 r. przez (...) na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe i art. 11d ust. 3 Pe.

Powód jako odbiorca o mocy umownej powyżej 300 kW był objęty tzw. planem ograniczeń. Procedura ustalania planów ograniczeń została unormowana w Rozporządzeniu z dnia 23 lipca 2007 r., a rozporządzenia Rady Ministrów są źródłami powszechnie obowiązującego prawa. Nie ulega wątpliwości Sądu, iż przepisy § 8 pkt 2 i § 12 pkt 1 Rozporządzenia statuują obowiązek odbiorców do dostosowania się do obowiązujących ich planów ograniczeń. W przepisach § 3 ust. 4 oraz § 6 ust. 1 Rozporządzenia wskazane zostały granice, w jakich mogą być wprowadzane ograniczenia oraz podmioty, które ze względu na wielkość mocy umownej lub ich przeznaczenie objęte są ochroną przed wprowadzonymi ograniczeniami. Z powołanych regulacji wynika, że niektóre podmioty mogą uwolnić się od konieczności przestrzegania ograniczeń w poborze energii elektrycznej. Na podstawie § 9 Rozporządzenia możliwe jest również ustalenie poziomów zasilania dla poszczególnych stopni ograniczeń w taki sposób, aby konieczność zmniejszenia poboru energii nie zakłóciła działalności danego podmiotu. Skorzystanie z powyższych możliwości wymaga jednak od odbiorców corocznego współdziałania z OSD na etapie tworzenia i aktualizowania planów ograniczeń. OSD nie posiada bowiem wiedzy o zapotrzebowaniu odbiorców w tym zakresie. W interesie powoda leżało więc współdziałanie z OSD w taki sposób, aby ustalony dla niego plan ograniczeń uwzględniał aktualne zapotrzebowanie energetyczne Odbiorcy i wynikające z tego odpowiednie wartości poboru energii w poszczególnych stopniach zasilania. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, OSD corocznie w lipcu przedstawiał

Odbiorcy plan ograniczeń. Przedsiębiorca zgłaszał uwagi co do doręczonego planu ograniczeń, powołując się na moc bezpieczną wskazaną w umowie w wysokości 1800 kW, stąd też organ w zaskarżonej decyzji przyjął tą wartość jako właściwą, powyżej której doszło do naruszenia prawa, jednakże jeśli istotnie powód nie miał możliwości ograniczenia poboru energii do wartości wskazanych w planie, powinien zawiadomić o tym OSD na etapie sporządzania planów ograniczeń, a nie w momencie gdy ograniczenia te zostały już wprowadzone. Należy też zwrócić uwagę, że zdając sobie sprawę z możliwości naruszenia ciężącego na nim obowiązku, powód mógł zakupić brakującą energię elektryczną na rynku bilansującym. Zgodnie bowiem z przepisem art. 355 § 2 k.c. na powódzie jako profesjonalistę ciąży obowiązek wykonywania działalności gospodarczej z dołożeniem podwyższonego poziomu staranności. Obowiązek wykazania się należyłą starannością dotyczy każdego przedsiębiorcy, a nie tylko podmiotów prowadzących działalność koncesjonowaną. Tym bardziej, że powód prowadzi wyspecjalizowaną działalność jako producent płyt pilśniowych, zatem bez wątpienia miał możliwość ustalenia wymaganej mocy bezpiecznej, która uchroniłaby go przed stratami materialnymi i jednocześnie zapobiegła dopuszczeniu się przekroczeń w poborze energii na podstawie właściwie ustalonych planów. Przy właściwie ustalonej mocy bezpiecznej nie stanąłby w sytuacji konieczności wyłączenia kluczowych maszyn i urządzeń. Powód, który jako jedyny posiada z wyprzedzeniem wiedzę o planowanym rozwoju produkcji i związanym z tym zwiększonym zapotrzebowaniem na pobór mocy, powinien podejmować działania w celu dostosowania planu ograniczeń do przewidywanego zapotrzebowaniu na energię dla jego obiektu. W świetle powyższego na skutek zaniechania powoda na etapie ustalania w 2014 r. planu ograniczeń obowiązującego w okresie od 1 września 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r. ustalony dla Odbiorcy plan ograniczeń nie odpowiadał jego potrzebom, co skutkowało przekroczeniem poboru energii elektrycznej w okresie wprowadzenia ograniczeń w sierpniu 2015 r. Należało zatem stwierdzić, że powód nie weryfikując przesłanego mu planu ograniczeń, nie dochował należytego poziomu staranności możliwej do wymagania od podmiotu gospodarczego. Warto w tym miejscu wskazać, że głównym zadaniem (...) jest bilansowanie systemu elektroenergetycznego, w tym równoważenie bieżącego zapotrzebowania na energię elektryczną z dostawami tej energii w krajowym systemie elektroenergetycznym. Stąd w przypadku ograniczeń w dostawach energii (wynikających ze zmniejszonej produkcji energii) konieczne jest także wprowadzenie przez (...) ograniczeń w jej poborze (ograniczenie zużycia). Na podstawie opracowanych indywidualnych planów ograniczeń, jak ten, który został przedstawiony powodowi (...), otrzymują od każdego z operatorów, tworzone przez nich zbiorcze plany ograniczeń. Na ich podstawie (...) decydują, jaki poziom ograniczenia mocy może zostać osiągnięty przy każdym z wprowadzanych stopni zasilania. W oparciu o te dane możliwe jest dostosowanie wprowadzanych ograniczeń w poborze mocy (ustalenie stopnia zasilania adekwatny do stwierdzonych ograniczeń w produkcji energii) do poziomu produkcji energii. To ograniczenie poboru powinno być każdorazowo dostosowane do poziomu faktycznych mocy wytwórczych i aby dokonać zbilansowania systemu w takich sytuacjach, konieczne jest precyzyjne określenie do jakiego poziomu ograniczenia poboru mocy może doprowadzić każdy z wprowadzonych stopni zasilania. Dlatego tak ważna jest dbałość odbiorców o to, aby Plan ograniczeń odpowiadał ich zapotrzebowaniu na energię, gdyż niedostosowanie się do ograniczeń już po ich wprowadzeniu, nawet w stosunkowo niewielkim stopniu i w krótkim okresie, prowadzić może do istotnych zagrożeń i zakłóceń w pracy krajowego systemu elektroenergetycznego.

W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie podnoszona przez odbiorcę argumentacja, iż ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii nie występowały w Polsce od wielu dekad. Wystąpienie konieczności wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej z natury rzeczy ma charakter niezwykle rzadki, gdyż dochodzi do niej na skutek wydarzeń mających charakter kryzysu lub klęski żywiołowej. Nie uzasadnia to jednak braku precyzyjnego uregulowania przez Przedsiębiorcę kwestii dostosowania Planu ograniczeń do swoich potrzeb.

Wobec ustalenia, iż powód nie zastosował się do wprowadzonych przez (...) w dniu 10 sierpnia 2015 r. ograniczeń w poborze energii elektrycznej, istniały podstawy prawne do zastosowania wobec powoda art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe.

Należy zaznaczyć, że przewidziana w art. 56 ust. 1 Pe kara pieniężna ma charakter obligatoryjny, gdyż powołany przepis nie ma charakteru uznaniowego lub warunkowego.

Stosownie do treści przepisu art. 56 ust. 3 Pe wysokość kary pieniężnej, o której mowa m.in. w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z art. 56 ust. 6 Pe ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości

czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ponadto, według art. 56 ust. 6a Pe Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary. Szkodliwość społeczna stwierdzonego naruszenia nie była znikoma, a jedynie uznanie szkodliwości społecznej czynu za znikomą oraz łączne z nią wystąpienie jednej z dwóch pozostałych, wymienionych w ustawie przesłanek daje podstawę do zastosowania art.56 ust.6a Pe i odstąpienia od wymierzenia kary.

Powoływane w sprawie przez powoda okoliczności w postaci niskiego rozmiaru przekroczenia poboru mocy oraz podjęcia działań w celu zaprzestania naruszania przy ocenie stopnia szkodliwości czynu mają znaczenie drugorzędne. W tym zakresie zgodzić się należało z wyrażonym w zaskarżonej decyzji stanowiskiem, że w przekroczeniach poboru energii, o stopniu szkodliwości decyduje sam charakter czynu i jego znaczenie dla zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, a w konsekwencji dla bezpieczeństwa energetycznego kraju. Należy bowiem mieć na uwadze, że energia elektryczna we współczesnym świecie jest niezbędna dla funkcjonowania wszystkich obszarów aktywności zarówno państwa jak i każdego z członków społeczeństwa i nietrudno sobie wyobrazić, jak katastrofalne mogą być skutki niekontrolowanych blackoutów, spowodowanych przekroczeniami krytycznych wartości podstawowych parametrów technicznych pracy systemu elektroenergetycznego na znacznym obszarze kraju. Stąd eliminacja zagrożenia dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, do jakiego prowadzi skumulowanie przekroczeń mocy przez wielu odbiorców, jest tak konieczna. Przekroczenie dopuszczalnego poziomu poboru energii przez jednego z odbiorców jest wprawdzie często jedynie niewielkim elementem całkowitego przekroczenia, które jednak w ostateczności może doprowadzić do przeciążenia systemu elektroenergetycznego i jego niekontrolowanych wyłączeń. W takich sytuacjach nie sposób jest określić, który z odbiorców dopełnił krytycznego przekroczenia. Dlatego z punktu widzenia celu, jakiemu mają służyć ograniczenia w poborze mocy należy przyjąć, że każde, nawet niewielkie przekroczenie mocy nosi w sobie znaczny stopień szkodliwości. Tym samym w ocenie Sądu, w przypadku przekroczenia przez powoda poboru mocy, nie można uznać, że istnieją podstawy do odstąpienia od wymierzania kary w oparciu o przepis art. 56 ust. 6a Pe, gdyż stopień szkodliwości nie jest znikomy.

Oceniając stopień zawinienia powoda, który jest istotny dla wymiaru kary, nie sposób abstrahować od faktu, że powód podlegał ograniczeniom w poborze energii elektrycznej przewidzianym dla niego indywidualnie w załączniku A do zawartej umowy kompleksowej, których powód w momencie zawierania umowy nie kwestionował, a który jednocześnie uwzględniał określoną i zaakceptowaną przez powoda moc bezpieczną dla maksymalnego stopnia ograniczenia mocy.

Niedostosowanie się do ograniczeń i niezmnieszenie poboru energii do poziomu przewidzianego w załączniku A do umowy nie może znajdować usprawiedliwienia w konieczności płynnego i stopniowego obniżenia przez powoda mocy produkcyjnych, tak aby uniknąć negatywnych konsekwencji z reorganizacją produkcji i ewentualnym zniszczeniem maszyn oraz materiałów. Powód jako przedsiębiorca powinien przewidywać możliwość wystąpienia takich sytuacji i dostosować ustalony w planie ograniczeń poziom poboru mocy do wartości dla niego akceptowalnych, jeszcze przed zaistnieniem zdarzeń powodujących konieczność ograniczenia poboru mocy. Należy podkreślić, że zbiorcze plany ograniczeń każdego z operatorów przedstawiane są (...), które dysponując tylko realną wiedzą jaki poziom ograniczenia mocy może zostać osiągnięty przy każdym ze stopni zasilania, może w sposób adekwatny do faktycznego poziomu produkcji energii, dostosować wprowadzane ograniczenia w poborze mocy (ustalić właściwy stopień zasilania adekwatny do stwierdzonych ograniczeń w produkcji energii). Jeśli by więc przyjąć, że bezpieczny poziom poboru mocy winien być każdorazowo oceniany dla każdego odbiorcy indywidualnie, już po wprowadzeniu tych ograniczeń oraz, że to na ten moment powinna być ustalana moc bezpieczna tj. niepowodująca zagrożeń i zakłóceń, to de facto OSP nie mógłby w żadnym razie przewidzieć jaki stopień poboru mocy należy wprowadzić, gdyż nie mógłby z góry wiedzieć, przy którym stopniu ograniczeń osiągnie zmniejszenie poboru mocy i w jakim stopniu. Głównym zadaniem (...) jest bilansowanie systemu elektroenergetycznego, w tym równoważenie bieżącego zapotrzebowania na energię elektryczną z dostawami tej energii w krajowym systemie elektroenergetycznym. Stąd w przypadku ograniczeń w dostawach energii (wynikających ze zmniejszonej produkcji energii) konieczne jest także wprowadzenie

przez (...) ograniczeń w jej poborze (ograniczenie zużycia). To ograniczenie poboru powinno być każdorazowo dostosowane do poziomu faktycznych mocy wytwórczych i aby dokonać zbilansowania w takich sytuacjach, konieczne jest precyzyjne określenie do jakiego poziomu ograniczenia poboru mocy, może doprowadzić każdy z wprowadzonych stopni zasilania. Jeżeli wystarczające będzie ograniczenie, jakie jest przewidywane na poziomie 15 stopnia zasilania, to nie ma potrzeby wprowadzać skrajnego ograniczenia na poziomie 20 stopnia zasilania. Powyższe jednoznacznie wskazuje, że to na etapie tworzenia planów ograniczeń należy brać pod uwagę specyfikę działalności gospodarczej czy też rodzaj produkcji, do której wykorzystywana jest energia elektryczna pobierana przez danego odbiorcę i wówczas należy ustalać taki poziom mocy dla każdego ze stopni zasilania, aby adekwatnie do tej specyfiki określić minimum niepowodujące zagrożeń i zakłóceń, które zostanie uwzględnione w planie ograniczeń. Określając wprowadzane stopnie ograniczeń, OSP odnosił się więc do z góry założonych w planach ograniczeń i możliwych według tych planów do osiągnięcia ograniczeń w poborze mocy, dla każdego ze stopni zasilania. Niedostosowanie się odbiorców do tych planów mogło więc doprowadzić do zagrożenia bezpieczeństwa systemu elektroenergetycznego.

Przyjęty przez Prezesa URE, zasadniczy sposób ustalania podstawowej wysokości kary administracyjnej, który odnosi się do wielkości przekroczenia poboru mocy przez przedsiębiorcę (tj. 1,6686 MWh) i najwyższej ceny 1 MWh energii elektrycznej na rynku bilansującym (odnotowanej 7 stycznia 2016 r.), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży energii elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 r., tj. 1 500 zł był prawidłowy. Przyjęcie tej ceny, jako najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej w podwojonej wysokości, z racji uznania, że kwota kary ma też stanowić sankcję dla przedsiębiorcy, a więc ostatecznie kwoty 3 000 zł znajduje, zdaniem Sądu uzasadnienie w fakcie, że tak ustalona wartość ma być jednak dla przedsiębiorcy sankcją i stanowić ma dla niego odczuwalną dolegliwość, ale także ze względu na konieczność prewencyjnego oddziaływania kary, która poniżej pewnego minimum nie jest traktowana w sposób wystarczająco odstrasżający. Iloczyn tych dwóch wartości po zaokrągleniu to kwota 5 005 zł.

W ocenie Sądu wymierzona kara ma w istocie charakter symboliczny i nie będzie stanowić odczuwalnej dla powoda dolegliwości. W porównaniu z ustalonym w art. 56 ust. 3 Pe limitem kary pieniężnej w wysokości 15% osiągniętego w poprzednim roku przychodu wynoszącym dla (...) S.A. (...) zł, wysokość nałożonej decyzją kary pieniężnej stanowi zaledwie niewielki ułamek możliwej do nałożenia kary.

Odnośnie podniesionych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów postępowania dowodowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych - w ocenie Sądu wskazać należało, iż Prezes URE w sposób wszechstronny i wyczerpujący przeanalizował zebrany materiał dowodowy, przedstawiając istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty i wyjaśniając przyczyny ich uwzględnienia bądź pominięcia. Sąd powyżej odniósł się do argumentów powoda dotyczących nieuwzględnienia okoliczności towarzyszących przy przekroczeniu wartości poboru energii elektrycznej. Ponadto wskazać należało, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontrydiktoryjnego postępowania cywilnego. W prowadzonym postępowaniu odwoławczym SOKiK nie ogranicza się wyłącznie do badania legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sędowo-administracyjnym. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu obowiązujących w postępowaniu cywilnym zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. W świetle powyższego nawet gdyby przyjąć, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to, o ile nie stanowią one podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, nie mogą one prowadzić do uchylenia decyzji i nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479<sup>53</sup> § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.